

Versek

2004. december 5.

Eljött egy nap, mit
nem feledsz soha.
És nem tudod már,
hogy édes vagy-e
vagy csak mostoha.

Tagadás szülte-e,
bűnös szenvedély,
romlott szerelem,
gyáva rokonvér?

kútmélyi csöndbe
lehulló szavak...
„Megszámláltattál...”
„Eltaszítottalak...”

A holnapért aggódóknak

Lágy emlékről Ódát írni
valóságshow-k idején?
Hexametert dúdolgatni
zörej-szimfóniák közt?
Igen. Ezt kell tenni!

Szó-várakba, kultúrába,
tisztán zengő magyar versbe
behúzódva védekezni
és lélekig szivárogni
akarj, ha verset írsz!

Kövess! Kérjük Diogenészt,
Lámpását nyújtsa át nekünk!
Legyen újra világosság –
Istent váró akarásunk
rég-új fegyverünk!

Biztató – magyaroknak

MI ITTHON VAGYUNK.
Itthon mi vagyunk.
Itthon vagyunk mi.
MI VAGYUNK ITTHON.

Magyar apologetika

Hogy mi a föld, mi a haza,
mindig újra le kell írni,
csak így lehet tán kibírni,
ha jön „új nép, másfajta raj”.
Mert a föld soha nem felejt.
Tudja, érte könnyet ki ejt,
kik azok, kik vérrel vették,
felszántották, bevetették,
learatták – és szerették.

Hogy mi a föld, mi a haza,
mindig újra le kell írni.
Szemem előtt némán vonul
magyar költők hosszú sora
Írta Berzsenyi és Zrínyi
Kölcsey és Vörösmarty
Petőfi is, a jó Arany...
és azóta, ó annyian.
Csak így lehet tán kibírni...

Hogy mi a föld, mi a haza,
gondold meg, ki ide készülsz:
megvetheted – megveheted,
felszánthatod, bevetheted,
arathatod – „szeretheted”,
megadja magát, némán tűr
és engedelmesen terem –
szülőfölded nem lesz soha,
anyának is csak mostoha.

Ha Himnuszt nem zenghetsz róla
kietlen hely, üres róna,
s ha nincsen ősed alatta,
kit kiforgat szorgos eke,
e tájra nem repít soha
az emlékezés végzete.
Hogy mi a föld, mi a haza,
most miattad kell leírni.
Mindenkit ki fogunk bírni!